

l'ullal 39

tercera època

revista del cpfp

francesc bosch i morata

xàtiva

gener 2024

50 aniversari Falla Benlloch. *Tamara Fuentes Luján*
Mi nueva vida. *Asmaa Atef*
Podries aprofitar el teu fem? *Sonia Jan*
Crepes recipe. *Clara Sanchis García*
Descobrir la vocació. *Fina Patiño Oleaque*
Erasmus+ i eTwinning. *Maria Milan i Maribel Molero*
Inteligència artificial. *Jezabel Ibáñez*
Israel i Palestina. *Dhamar Almiñana*
Poema: La escalera de la vida. *Nico Llorens*
La guerra. *Julio Chavarria Villagra*
La joventut i la psicologia. *Dimas Benavent Moya*
La mort. *Loli Madrid Ros*
PENSAMIENTOS, SENTIMIENTOS, EMOCIONES...
El amor oculto. *Anónimo*
Tránsito. *Maria Mahiques Ureña*
¿Difícil? *Jesús Castellanos*
La caloreta i la foscor. *Ana, Dolors, Eva, Gema i Pablo Gris. Paco Candelas*
Malgrat tot. *Xavier, Maria, Elena, Isabel, Sandra, Begonya, Jose i Ana*

Mi vida en España. *Patrick Lemmers*
Fútbol. *Iván Martínez Ramos*
Nunca se irán de nuestro corazón. *Gemma Escuriet Bermúdez*
Poesia visual. *Jezabel, Jesús Castellanos, Gemma Escuriet, Dhamar Almiñana, Mario Pavón, David Martínez, Paco Candelas, Iván Martínez i Hugo Ramiro*
Por un mundo mejor. *Maribel Giner Amador*
Ressenya. *Ana Monar*

Són necessàries les guerres? *Juanma Faus Sanchis*
Són necessàries les guerres? *M. Carmen Fenollar Aybar*

escola oberta

Cap a un enfocament ciutadà de la qualitat educativa. *Jorge Osorio Vargas*

fotografies i dibuixos

Coordinació: Manuela Fuentes i Lorena Ordiñana
Consell de Redacció: Manuela Fuentes, Lorena Ordiñana, Neus Benito, Encarna Such, Victòria Vercher, Vicent Penalba i pep aparicio
Traducció i correcció: Manuela Fuentes i Lorena Ordiñana
Coberta: Antonio Sancho Cháfer (*dibuix*)
Contracoberta: Tono Burguete (*fotografia*)
Fotografies: Taller de fotografia; Tono Burguete, Davinia Martínez, Nieves Martín i Rosa Ferrero
Dibuixos: Taller de dibuix; Ainhoa Morant Molina, Antonio Benito Miñana, Paco Candelas, Antonio Sancho Cháfer, Javi Juan Belda, Lola Bononad Grau, Inmaculada Sirera Tomás, Fernando J. Ciscar Morant, Carmen Roca Fernández, Neus Soler Sánchez, Francisco Ortega Sanz, Lucía Berjano, Ismael Martínez, José Mª Palop Cucarella, Mª Amparo Boscá, Miguel Ángel Lacruz Gil, Rosa Aranda i Xavier Montagut Moncho

editorial

De bell nou tornem a la rutina (a la vida) que bé! Sí, bé, perquè:

- afortunadament ací vivim en pau.
- perquè tenim una escola on anar a aprendre, compartir i estimar-nos.
- perquè tenim un sostre en peu.
- perquè podem parlar i expressar-nos en llibertat.
- perquè podem menjar varies vegades al dia.
- perquè obrim l'aixeta i tenim aigua.
- perquè podem mostrar les nostres emocions.
- perquè podem somriure i dir bon dia.
- perquè podem quedar amb amics i amigues per xarrar i fer un cafè.
- perquè sabem que demà tornarem a fer el mateix.
- perquè podem ser conscients de totes ixes coses xicotetes de la vida que ens donen tranquil·litat, seguretat i pau.

Quantes persones hi haurà al món que no podran ja mai més tornar a sa casa? Ni anar a l'escola, instituts, universitats... ni quedar amb amics i amigues a jugar, a fer un cafè, ni fer cap celebració en família, perquè ja no tenen cap lloc conegut on tornar. Qui ho ha decidit així, perquè es consentix?

Si ens preguntaren a la majoria de nosaltres per la guerra, quasi a totes i a tots ens vindria al cap la guerra d'Ucraïna-Rússia i Israel-Palestina i poques més.

Però la veritat que els conflictes i enfrontaments armats, són moltíssims, tants que podem dir que tenim «Un món en guerra»

Ja estem com anestesiades i anestesiats tant i com veiem i escoltem als mitjans de comunicació notícies i imatges sobre gent massacrada, hospitals sense recursos, pobles reduïts a runes, xiquets i xiquetes plorant... i ho veiem lluny, no és ací a casa nostra on passa i no ens

adonem que som humanitat i d'una forma o altra ens arriba, ens afecta i també ens pot passar.

Cada vegada la humanitat és més sorprenent, podríem dir en temes col·loquials que som «durs i dures de mollera» no aprenem, no volem aprendre. Què no va en la nostra natura aprendre i progressar? Com podem repetir una i una altra vegada el mateix? Com podem maltractar-nos i maltractar al planeta d'esta manera? És que som realment així, tan dolents i dolentes, tan autodestructius i autodestructives?

Afortunadament a les escoles com és la nostra, tenim i creem un «micromón», on una altra realitat és possible, on conviure en un espai en pau, llibertat, respecte, inclusió i estima, és el nostre dia a dia.

Demà quan ens llevem del llit, caldria que ens pararem un momentet per ser conscients i agrair poder vindre a l'escola, a la feina, al cafè a comprar... a la rutina, a la vida.

50 aniversari Falla Benlloch. Tamara Fuentes Luján

En aquest exercici del curs 2023/2024 farem referència a una associació que està d'aniversari pels seus 50 anys. Parlem de la Falla Benlloch Alexandre VI, situada al nucli antic de Xàtiva, al carrer Sant Pere 27.

L'origen de Benlloch ens porta als temps d'abans, a l'anomenada Falla Plaça Enríquez, situada un carrer més amunt d'on es troba ara el casal.

El fet de que aquesta comissió de la Plaça Enríquez, d'on la meua mare fou fallera de menuda, s'acabara, va impulsar alguns membres a formar-ne una altra i la nova comissió rebria el nom de Falla Benlloch Alexandre VI.

En general aquesta comissió es menuda però molt familiar.

Jo com antiga fallera d'aquesta falla, aquest any tinc el plaer de poder tornar a gaudir d'ella com a representant de l'any 2003, ara fa 20 anys, com a Fallera Major.

Els membres de la comissió pel seu 50 aniversari, tenen preparats uns actes de commemoració, on participaran els representants dels corresponents exercicis fallers, per la qual cosa no puc estar més emocionada per diferents motius.

Envoltar-me de nou amb la gent que tant vull, tornar on algun dia ho vaig deixar, tornar a preparar joies, arracades, cançons, mantellines, faldes, cossets...

Tornen els nervis del moment, les rialles, la família, la música, torna a la meua sang Benlloch. Gaudir al màxim de la plantà, despertades, cercaviles, l'entrega de premis i la visita oficial a les falles, les vetlades i sopars al casal. I arribem al dia de l'ofrena i baixada de Sant Josep, aquest dia 19 de març, les cendres de la "cremà" de la falla envoltaran el nostre cel de Xàtiva.

Visquen les Falles!

Mi nueva vida. Asmaa Atef

¡Hola!, soy Asmaa Atef, nací el 9 de diciembre de 1997 en Casablanca Marruecos, y soy la única chica de mi familia con 3 hermanos.

Me gradué en Logística en 2018. Además, tengo una experiencia de 4 años en este mismo sector. En la primera empresa, trabajé dos años como "asistente de logística" y en la segunda empresa como "agente operador de transporte internacional".

Soy una persona valiente, activa y divertida, también inteligente, tanto en mi recorrido escolar como en el profesional, además tengo un carácter abierto y listo para aprender lo que es nuevo e interesante. También me encanta descubrir el mundo y viajar cuando esté financieramente lista; visité Francia e Italia cuando era pequeña.

El año pasado, decidimos establecernos en Europa y alojarnos en España, especialmente, porque la vida aquí es muy económica y también la mejor opción para sacar los papeles, mi madre, mis dos hermanos y yo. Mientras tanto mi padre sigue en Marruecos trabajando y nos ayuda económicamente.

Sin duda y para concluir, para nosotros la mejor solución de mejorar nuestra situación familiar, es quedarnos aquí en España, en Valencia, porque tenemos amigos paisanos. Por eso queremos empezar una nueva vida aquí y superar las dificultades.

Dibuix: Carmen Roca Fernández

Podries aprofitar el teu fem? **Sonia Jan**

En aquest moment en el què vivim, tots som conscients de què hem de reciclar i procurar contaminar el mínim, començant pel nostre entorn.

Des de la nostra pròpia casa, podem fer molt més d'allò que ens pensem, no sols reciclant/separant el fem en varis contenidors que més o menys sabem com funcionen, o quins son, (blau, verd, groc...)

En el nostre fem, tenim una quantitat d'objectes als que puguem donar una segona vida, perquè no sols reciclant tenim cura del nostre planeta, també podem aprofitar les coses que tirem i fer menys fem, i això ens portarà a contaminar menys, per tant, estem cuidant el nostre planeta, i la nostra butxaca s'alegrarà de gastar menys diners al comprar tantes cosetes que nosaltres mateixa, puguem fer amb un poc d'imaginació, i passant un temps agradable en família, amb els nostres fills, o nosaltres soles.

Al nostre fem, puguem trobar petits envasos de vidre, cartons, una llum tipus plafó que s'ha trencat, roba... Moltes cosetes, que dedicant un poc de temps en què podríem transformar-les i seguint utilitzant-les, podríem donar un altre ús del que s'havia pensat en un principi quant ho van fabricar.

Ara que ve Nadal, m'agradaria donar-vos unes quantes idees sobre decoracions que podríem fer amb eixos objectes per Nadal, passant una estona molt entretinguda, relaxats i relaxades, posant a prova la nostra creativitat i desconnectant d'aquest món tan tecnològic, tornant un poc als nostres orígens artesanals.

En aquests dies previs a les festes de Nadal, et donaré unes quantes idees, les quals, jo tinc a ma casa, per a decorar-la, com tots els anys faig; perquè aquestes coses que fabricarem, ens serviran durant molts anys, fins que es trenquen.

Vidre: Petits centres de nadal amb rametes de pi, alguna pinya... Algun que altre farolet, decorant-lo amb cosetes nadalenques, posarem una candeleta xicoteta dins, i es vorà molt bonic.

Plafó: Pugem fer una corona preciosa decorant-la amb objectes nadalencs.

Cartó: Podem fer figuretes per decorar el nostre arbre, fer guinardes o decoracions per les finestres, també podem aprofitar eixes decoracions de

nadal que es trenquen i fer una corona amb el cartó i pegar-les, quedarà molt bonica, amb poc de pes per posar-la on nosaltres vulguem.

Amb la roba velleta, també podem fer moltes coses, fundes per a coixins, saquets per perfumar els nostres caixons, fins i tot un llit per les nostres mascotes.

Aquests objectes que acabem de nomenar, també podem fer-los servir amb un altre tipus de decoració en qualsevol època de l'any.

De segur estarem entretingudes i entretinguts.

Fotografia: Tono Burguete

Crepes recipe. Clara Sanchis García

Ingredients:

- 1 Egg Unit
- 60 grams unprepared flour
- 1/3 cup Ideal Light
- 1 Tablespoon COCA D'ONOFRIO
- 1 tablespoon sugar
- 4 tablepoon NESTLÉ Delicacy
- 8 Unilats Strawberries.
- 1 Teaspoon Oil.

Utensil:

- Bowl
- Wisk
- Knife
- Cutting board
- Gentleman
- Paper towel
- Spoon
- Ladle

Preparation:

1. Mix the flour, sugar and COCA D'ONOFRIO in a bowl.
2. Add an egg, IDEAL LIGHT and mix until all the ingredients are well integrated.
3. Meanwhile, wash and cut the strawberries into slices. Reserve.
4. In a hot frying pan place oil and spread it with the help of a paper towel.
5. Add a ladleful of batter to the pan and spread surface quickly over the entire surface. Brown it for 4 minute process with all the dough.

Descobrir la vocació. Fina Patiño Oleaque

De vegades, al llarg de la vida no aconsegueixes descobrir quina feina o ofici (descomptant l'ofici que a dia de hui estàs desenvolupant) t'haguera agradat fer, quina és en realitat eixa missió per la qual cosa has vingut ací a aquest món.

Però va i arriba el moment exacte en el qual desapareixen els teus dubtes, perquè el destí fa que passes per aquell lloc que et fa descobrir irrevocablement, aquell somni que portaves al teu interior i no l'havies descobert.

Estic treballant com a conserge a l'Escola d'Adults de Xàtiva des de fa un temps. Visc de prop l'ofici dels i les mestres que porten endavant este col·legi destinat a la formació de moltes persones joves i adultes, que en el seu dia no acabaren la seua formació. Persones que venen amb ganes d'aprendre i omplir-se de satisfacció al vore com dia rere dia van avançant no sols intel·lectualment, sinó social i anímicament.

La relació entre el professorat i jo és esplèndida, en cap moment fan cap diferència i em sent molt cuidada i respectada. Em trobe como una peça més de totes les que conformen esta escola i em fan sentir molt agraïda. Vinc a treballar amb alegria i soc testimoni cada dia de la gran passió i dedicació que cal tenir per a treballar en l'ensenyament.

Este treball ha obert la porta dels meus somnis, somnis que he tingut guardats dins de mi i ara ixen i confirmen el que he volgut ser sempre: MESTRA DE MÚSICA.

Fotografia: Rosa Ferrero

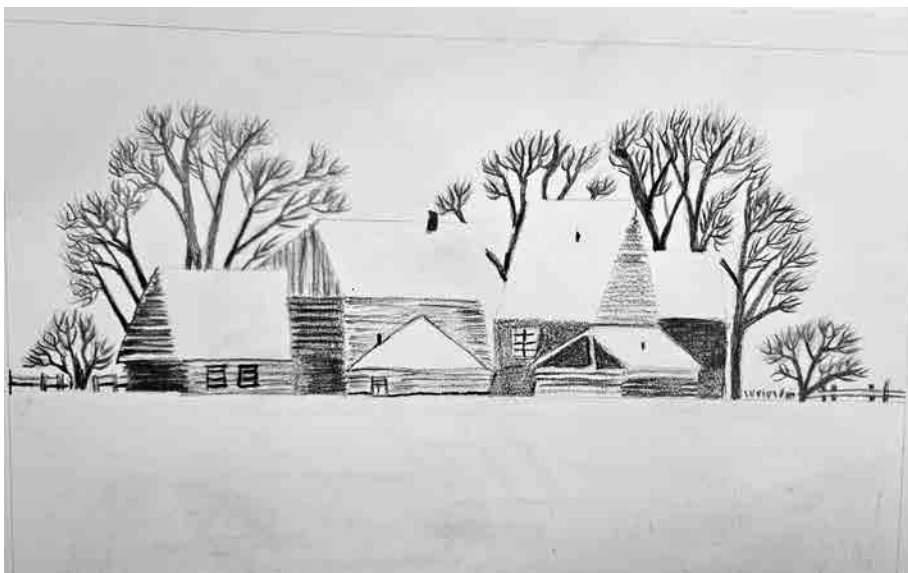
Imagina ésser capaç de comunicar-te amb la gent de tota Europa, desenvolupant projectes amb altres escoles d'adults que comparteixen les teues inquietuds i visitant també aquests països. Sona bé, veritat?

Erasmus+ ofereix aquest programa de la Unió Europea per a recolzar l'educació, la formació del professorat i alumnat adult i jove, per a gaudir de noves experiències, de l'esport... i el coneixement de la cultura a Europa.

Enguany, l'escola està dins del projecte eTwinning, una plataforma col·laborativa amb Europa+ que possibilita que dues escoles o més de la Unió Europea i/o els països membres, poden ajuntar-se i desenvolupar unes activitats comuns via internet.

Seguint este programari, la nostra escola treballa un tema en comú amb les altres escoles europees, mitjançant aquestes activitats, construïm relacions que ens enriqueixen, aportant-nos coneixements i afavorint el creixement personal, oferint l'obertura d'altres mons i possibilitats que ens aporten a tots i a totes noves oportunitats.

Doncs, estàs disposat i disposada a unir-te a nosaltres?

Dibuix: M. Amparo Boscá Morant

La inteligencia artificial, o IA es algo que escuchamos mucho últimamente. Puede sonar como algo complicado, pero en realidad es muy interesante y puede afectar a nuestras vidas de muchas maneras.

En primer lugar, una cosa positiva de la IA es que puede ayudarnos a aprender. Imagina que tienes una computadora que te ayuda con los deberes de clase. Puede buscar información y responder preguntas, lo que hace que aprender sea más fácil. También, algunas aplicaciones de IA pueden adaptarse a tu nivel de aprendizaje, lo que significa que puedes aprender a tu propio ritmo.

La IA puede componer música de manera autónoma, creando piezas originales basadas en estilos y patrones. También ayuda a las plataformas de *streaming* a recomendar canciones personalizadas. A demás la IA es útil en la edición de audios, facilitando la corrección y mejora de grabaciones. Lo malo es que la falta de participación humana en la creación musical puede desafiar la autenticidad de las obras artísticas.

No todo en la IA es de color de rosa. Hay preocupaciones, especialmente en lo que se refiere a los puestos de trabajo. Algunas personas, como por ejemplo yo, se preocupan de que se puedan reemplazar a los trabajadores en un futuro por robots u otras máquinas inteligentes, puede ser un problema si no estás suficientemente cualificado ya que la IA puede sustituir en este ámbito a las personas.

Otra preocupación, es la privacidad. A veces la IA recopila información sobre nosotros. Por ejemplo; cuando usamos redes sociales o compramos *online*, la IA puede seguir lo que hacemos, Puede ser un gran problema si no se protege nuestra privacidad adecuadamente.

En resumen, la IA es algo emocionante y útil en muchas formas. Puede ayudarnos a aprender, sin embargo, también plantea desafíos, como nuestros puestos de trabajo en el futuro y la privacidad. Es importante que todos y todas entendamos como funciona para que se use de forma responsable.

Israel i Palestina. Dhamar Almiñana

L'origen de l'anomenat conflicte a Palestina-Israel té les seues arrels històriques en els fets passats a finals del segle XIX en aquest territori. Les causes no brollen de la religió com podríem pensar la majoria, sinó de la colonització duta a terme pel moviment sionista.

Palestina (L'OLP) reclama el dret a l'autodeterminació, la creació d'un estat a Cisjordània i Gaza amb capital a Jerusalem est i, el retorn dels refugiats tal com resen les resolucions de les Nacions Unides; mentre que Israel reclama sobirania sobre tota Jerusalem i assegura que és la seua capital després, de prendre Jerusalem Oriental el 1967.

Israel té relacions diplomàtiques amb 166 països i suport del Estats Units, de França, Alemanya, Itàlia i el Regne Unit. Palestina té relacions bilaterals amb 139 països. Aquests enfrontaments no s'han limitat estrictament al camp militar i han causat un gran nombre de víctimes mortals a la població civil d'ambdues parts. Sí que podem dir que és un genocidi, és summament injust que per una disputa territorial, s'ataquen hospitals, massacrant nens i civils, etc...

Amnistia Internacional, reitera que els civils palestins no són responsables dels crims de Hamàs ni d'altres grups armats palestins. Israel no deu segons el Dret Internacional, fer-los patir per actes en els quals no exerceixen cap paper i que no poden controlar.

L'ONU s'ha pronunciat dient: "cal evitar que el conflicte s'estenga a la resta de la regió. Hem d'abordar una solució definitiva per a la pau, una pau basada en la solució que els dos estats, Israel i Palestina coexistisquen en pau i seguretat"

La violència, l'expansió dels assentaments israelians i la falta de control de l'autoritat Palestina a Gaza, són ara mateix els tres grans obstacles per avançar cap a una solució.

Palestina tindria més raó, ja que Israel ha incomplert sistemàticament resolucions de l'ONU sobre la seua presència militar en certs territoris. Si el que compta és la legalitat internacional, Israel té menys raó que els palestins.

Fotografia: Tono Burguete

Poema: La escalera de la vida. Nico Llorens

La vida va pasando
y poco a poco, sin ningún motivo
te vas atormentando.
Tendemos a darle muchas vueltas a la cabeza,
por eso uno mismo sin querer tropieza.
Mi madre en paz descanse,
siempre me decía
que la vida es como una escalera,
que vas subiendo peldaños
conforme van pasando los años.
Todo depende de uno mismo,
de las decisiones que vas tomando,
yo, por culpa de mis decisiones
he subido rápido muchos peldaños,
y todavía lo estoy pagando.
Y lo peor de todo,
es que lo llevaré toda la vida arrastrando.
Ahora mismo soy feliz,
mi ilusión me costará de alcanzar,
pero se que al final, lo llegaré a lograr.

La guerra. Julio Chavarria Villagra

La guerra, al llarg de la història de la humanitat, ha deixat un rastre de destrucció, sofriment i mort. Encara que a vegades es justifica com un mitjà per a resoldre conflictes o protegir interessos nacionals, no es pot ignorar la part negativa aclaparadora que implica la guerra en el món. En este text argumentatiu, explorarem algunes de les dimensions més perjudicials de la guerra.

En primer lloc, la pèrdua de vides humanes és una de les conseqüències més devastadores de qualsevol conflicte armat. Els soldats i civils que moren en la guerra deixen arrere a famílies destrossades, comunitats senceres devastades i un llegat de dolor que perdura per generacions. A més, moltes d'estes vides es perden en circumstàncies extremadament doloroses i traumàtiques, la qual cosa agrega un nivell addicional de sofriment.

La destrucció d'infraestructures és un altre aspecte negatiu important de la guerra. Les ciutats, carreteres, ponts i altres instal·lacions crítiques són danyades o destruïdes, la qual cosa dificulta la recuperació de les àrees afectades. La falta d'accés a serveis bàsics com a aigua potable, atenció mèdica i habitatge crea una crisi humanitària que pot persistir molt de temps després que s'haja aconseguit un acord de pau.

La guerra també té un impacte econòmic devastador. Els recursos que es gasten en la maquinària de guerra podrien utilitzar-se de manera molt més constructiva en la inversió en educació, salut, infraestructura i desenvolupament econòmic. A més, la inestabilitat creada per la guerra pot espantar a inversors, la qual cosa al seu torn afecta negativament el creixement econòmic a llarg termini.

Un altre aspecte perjudicial de la guerra és la seua capacitat per a dividir a les comunitats i nacions. Els conflictes armats sovint estan marcats per divisions ètniques, religioses o polítiques, la qual cosa porta a la discriminació, l'odi i la violència sectària. Les cicatrius emocionals i socials que deixa una guerra poden durar dècades, fins i tot segles.

La guerra també pot tindre un impacte durador en la salut mental dels qui participen en ella, ja siga com a combatents o com a víctimes. El trastorn d'estres posttraumàtic (TEPT) és una conseqüència comuna de l'exposició a situacions de combat, i les persones que han experimentat la

guerra sovint lluiten amb l'ansietat, la depressió i altres problemes de salut mental.

Finalment la guerra també pot desencadenar desplaçaments massius de població, creant una crisi de refugiat. Milions de persones es veuen obligades a abandonar les seues llars a la recerca de seguretat, la qual cosa crea una càrrega humanitària per a les països veïns i la comunitat internacional en el seu conjunt.

En resum la guerra té una part negativa aclaparadora en el món. Des de la pèrdua de vides humanes fins a la destrucció d'infraestructures, passant per l'impacte econòmic i social, les seues conseqüències són profundament perjudicials. És fonamental que la comunitat internacional treballa de manera activa per a previndre conflictes i promoure la resolució pacífica de disputes, amb la finalitat de reduir al màxim estes devastadores conseqüències. La guerra no sols afecta als qui estan directament involucrats, sinó que té un impacte durador en la humanitat en el seu conjunt, i és el nostre deure treballar cap a un món més pacífic i just.

Dibuix: Fernando Ciscar Morant

La joventut i la psicologia. Dimas Benavent Moya

En aquest article parlarem de la joventut i la psicologia en l'actualitat, de com repercuteix en la vida de la joventut l'estat psicològic en cada moment.

Hui en dia la joventut està vivint un moment de grans canvis en diferents àmbits de la vida: canvis socials, precarietat laboral i per tant econòmica, canvi de rols i valors.

La qüestió és que s'està buscant qualsevol cosa a tot moment. El cervell no descansa. Des de la pandèmia s'ha experimentat uns canvis que han anat agreujant el panorama econòmic: vivendes molt cares, falta d'oportunitats laborals i professionals, treballar d'allò que s'ha estudiat i format és molt difícil. Aleshores la gent jove s'ha de conformar en treballar en allò que pot i en feines mal pagades i que no els agrada. Tot açò provoca malestar psicològic, emocional i també físic. A banda d'açò també tenim la part social, on les relacions duren molt poc i produeixen molta ansietat.

Per a finalitzar, estem veient com els i les joves tenen una grandíssima dificultat per independitzar-se, ja que hi ha gran exigència a l'hora de llogar o demanar un préstec... Així doncs, la joventut està plena d'ansietat i angoixa, plena pors i inseguretats. Malgrat tot açò, la gent jove lluita per eixir endavant i treballa per fer un món millor.

*Dibuix: Concepción
Sireta Tomás*

La mort. Loli Madrid Ros

La mort és ral, a totes i a tots ens arribarà. Molts temen a la mort, uns altres volen que arribi per a assegurar la tristesa, el buit o la malaltia, i no se n'adonen que la vida és un regal, que cal viure-la fent el que vulgues, sentint-la conscientment.

Descobrir en qualsevol lloc el més bell que hi ha en les coses, encara que estes siguin simples, com mirar més enllà dels ulls i sentir la bellesa del tot.

Malhauradament tots som prescindibles i substituïbles. Moltes persones no valoren a les altres, segurament perquè creuen que sempre seran ací i només quan es moren ho lamenten, ploren i es quan diuen aquelles coses bones que tenien quan en vida les criticaven.

Moltes persones no pensen que la mort els arribarà, és igual com de ric o pobre sigues. Allò material està massa valorat en aquesta societat que des del meu punt de vista està podrida, ja que la majoria de les persones només pensen en les coses materials i s'obliden de les persones.

Les persones que ens volem hauríem de valorar-nos més, conèixer-nos sabent les nostres preferències, somnis i pors, hauríem de fer coses junts i sobretot passar moments agradables en companyia.

M'agradaria que totes les persones se n'adonen que existeixen altres persones, que hi haguera més empatia, comprensió i atenció als demés, més en especials als xiquets i als ancians. Que es valore més les fortaleces de la persona i no tant les seues febleses perquè d'eixes en tenim tots.

En conclusió, la vida és molt curta. Així que no et preocupes per les coses materials sinó viu en plenitud, fes el que més t'agrada o amb el que et trobes a gust sense fer mal a ningú, gaudix i somriu sempre perquè la mort arribarà algun dia i és l'única cosa que no té remei.

Fotografia: Tono Burguete

PENSAMIENTOS, SENTIMIENTOS, EMOCIONES...

El amor oculto. Anónimo

Me he cansado otra vez de no decir lo siento. Porque además de que me gustas, quiero saber más cosas de ti y me gustaría que pudieras decirme algo.

El sentarte detrás y no saber casi nada de los demás ni de mi...

Cada vez que te veo y casi ni me ves, me pongo triste, pero me lo guardo y saco la sonrisa que llevo dentro.

Tránsito. María Mahiques Ureña

De la felicidad a la desolación,
de los días de sol a la noche oscura,
de la risa al silencio.

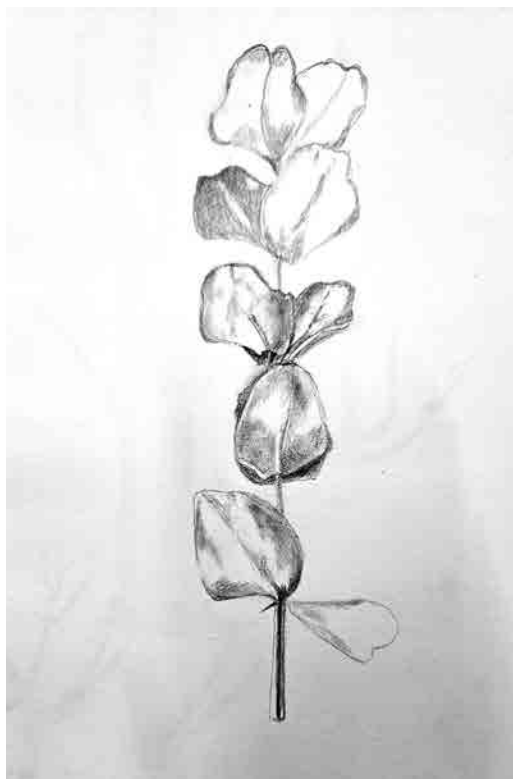
La vida cambia en un segundo
de ver la vida en color a verla gris.

La gente dice: todo pasa y yo pregunto
¿cuándo llegará el momento, cuándo pasará?
Cuando sabes que algo dentro de ti ya no está.

Se llora con lo que con ilusión esperas,
donde los sueños se han roto,
donde la vida te ha golpeado tan fuerte
y aun así sigues de pie.

Poco a poco vas sanando, pero no olvidando.
Poco a poco ves un rayo de luz, una esperanza,
de algún día reencontrarse,
mientras tanto, vuela alto y se la estrella que más brilla.

Dibuix: Rosa Aranda Benavent

¿Difícil? Jesús Castellanos

Es difícil saber lo que el futuro me depara,
es difícil creer dónde esté y me llevará,
mi persona se adaptará a la vida del mañana
porque sino lo hago yo, quién lo hará.
Lo difícil también es imaginar lo que tanto me costará,
lo que yo creo que el futuro me va a deparar.
Así que sigo adelante con esfuerzo y valentía
que la vida es mucho más que un día
y viviendo día a día el futuro llegará

Dibuix: Francisco Sanz Ortega

La caloreta i la foscor. Ana, Dolors, Eva, Gema i Pablo

En estiu comença la caloreta,
en estiu tot el món viu.
La gent seu al carrer
per gaudir de la frescor de la nit.
Bon temps, vacances, relax i bon humor
Fan gaudir de l'estiu.
A l'estiu bones xarrades, al carrer, per les nits,
A la porta de casa, esperant que arribe la tardor.
I amb la tardor arriba la foscor
Que encapçala l'horror abans del mes de terror.

Gris. Paco Candelas

En esa tarde gris en la que te desvaneciste, fue para mí como un otoño despojado de hojas.

Sin revelarme tus razones, te dejaste llevar por los rumores sobre el amor. No obstante, el amor es más que eso; es cuidar de los demás.

Sin ti, el invierno persistí, pues el sol que iluminaba mis días se despidió sin explicación.

Fotografia: Tono Burguete

Malgrat tot. Xavier, Maria, Elena, Isabel, Sandra, Begonya, Jose i Ana

En novembre comença la fredor,
novembre és el mes de la música,
i disfrutem de la bellesa de la tardor.
Amb poques paraules i quatre cançons,
ja tenim nadal per tots els racons.
Foc encès en la llar,
castanyes torrades i dolços de nadal,
fa que a les cases siguen, uns dies molt especials.
Malgrat tot els nadals hi tornen.

Mi vida en España. Patrick Lemmers

Hace cinco años vine a España, con un coche lleno de cosas personales, un contrato de alquiler y un nuevo trabajo en Barcelona.

Después de cuatro años viviendo en Barcelona y Museros me mudé a Xàtiva junto con mi esposa y seguimos viviendo aquí desde hace un año.

Estamos aquí para disfrutar de la vida y la naturaleza. Había vivido toda mi vida en Los Países Bajos y siempre había echado en falta el buen tiempo y la calidad de vida que siempre buscaba. Aquí en Xàtiva, puedo caminar por la montaña cada día, especialmente porque me despidieron hace seis meses y ahora tengo todo el tiempo del mundo. Al final está mejor así, puedo seguir las clases de español y valenciano, puedo caminar, correr al aire libre cuando quiera, no tengo prisa y puedo dedicar mi tiempo a conocer gente y leer libros.

Cada día me levanto con ganas de estar aquí en España, disfrutando la vida, aunque sueño con viajar también, para descubrir otras partes del mundo. Porque al final, hay una sola vida ¡y yo prefiero disfrutarla!

Fútbol. Iván Martínez Ramos

Seis letras,
una palabra,
un mundo.
Una pasión,
un sentimiento.
Una ilusión,
¡Mi ilusión!

Nunca se irán de nuestro corazón. Gemma Escuriel Bermúdez

Ese día me quedé pensando que algunas personas jamás nos dejan.
Nunca se van por completo, aunque ya no estén.
Su esencia queda, su voz se escucha, los sentimos sonreír.
Algunas personas jamás nos dejan, son eternas.

Cap a un enfocament ciutadà de la qualitat educativa.

Jorge Osorio Vargas, *Universidad de Valparaíso, Chile*

1. Debats i pràctiques de Ciutadania

El present i el futur de la democràcia en el món occidental estan íntimament relacionats amb el desenvolupament de la Ciutadania, tant com per l'atribut jurídic del sistema democràtic com per la seua praxi cívica i moral (*Arditi: 2007; *Rosanvallon: 2012). Des dels anys huitanta del segle passat s'han desplegat una diversitat de moviments ciutadans que han qüestionat aspectes fonamentals del funcionament del sistema polític democràtic occidental, com la representació, la legitimitat dels partits polítics, la credibilitat de les institucions parlamentàries, l'esgotament de les formes tradicionals d'exercir el lideratge i la incapacitat de la democràcia per a processar debats públics de gran envergadura sense la tutela dels poders fàctics financers. La producció intel·lectual s'ha vist animada per aquests fenòmens actualitzant-se el debat sobre la Ciutadania com a concepte clau de la teoria política (*Wynlicka, Wayne: 1997). Per extensió s'ha desplegat igualment una creixent investigació teòrica sobre el significat de les organitzacions ciutadanes, com a actors socials agrupats en associacions, xarxes i plataformes, que exigeixen ser reconegudes com a entitats fiscalitzadores del poder polític i fonts de generació de formes participatives de l'exercici democràtic i de poder constituent (*Balibar: 2013; *Rosanvallon: 2007).

En el desenvolupament teòric contemporani, es distingeixen dues dimensions de la ciutadania: la primera, que podríem anomenar, “jurídica” que s'expressa en les versions liberals i igualitaristes, i la dimensió “històrica” que refereix la Ciutadania a dinàmiques socials i històriques que han estés el repertori de drets, configurant noves formes de representació política i de les relacions entre els ciutadans i l'Estat (*Arditi: 2007)). En aquesta última versió, se situen preferentment els enfocaments que consideren la Ciutadania com un procés gradual de reconeixement i exercici efectiu dels drets ciutadans com a manifestació de l'acció i incidència pública dels moviments socials.

Existeix un plantejament en la teoria de la Ciutadania que ens interessa indagar en este article, com és que la Ciutadania es defineix com un mode de viure en una comunitat política organitzada i de reconeixement

de drets i de responsabilitats dels individus, sota un règim ètic de reciprocitat i reconeixement radical de la dignitat dels i les altres i de renúncia de tota discriminació per raons de diferències d'ètnia, gènere, edat, identitat cultural.

Aquest enfocament prové d'una font teòrica-axiològica-històrica: se li ha anomenat “Ciutadania de reciprocitat” (*Rosanvallon: 2012), “Ciutadania de la proximitat” (*Rosanvallon: 2009)), “Ciutadania de l'hospitalitat” (*Innerarity: 2009); “Ciutadania de la cura” (*Boff: 2002) o “ciutadania de reconeixement” (Taylor: 2010), i que es defineix com un argument moral que s'expressa en pràctiques socials com la solidaritat i reciprocitat.

Fotografia: Nieves Martín

Des d'esta perspectiva les definicions de ciutadania no es redueixen als seus referents moderns occidentals com ara universalitat i igualtat, sinó que s'amplia a la consideració que la Ciutadania és un conjunt de recursos cívics i ètics. El que s'ha anomenat "republicanisme com no-dominació" (*Petitt: 1999) seria una manifestació d'esta manera de Ciutadania: entesa com un procés social de construcció d'un sentit comú públic, que es construeix de manera vinculant a través de les institucions democràtiques com l'expressió del desplegament de capacitats ètiques i cíviques dels ciutadans per a participar en la *res publica*, considerant tant els béns morals individuals com col·lectius. Des d'esta mirada adquireixen gran rellevància la **enseñabilidad* de les capacitats cíviques, i una forma virtuosa de relacionar la llibertat i l'autonomia individual amb allò comú a través de pràctiques de reciprocitat (*Rosanvallon: 2012)

2. Les desitjables condicions ciutadanes de les polítiques educatives.

Com incorporar en estes definicions, el debat de la qualitat de l'educació en les actuals polítiques públiques en curs als nostres països? Considerem necessari partir assenyalant el següent:

- La política educativa ha d'entendre's com una política cultural que valora i es desplega en els diversos àmbits humans de socialització, fomentant una pedagogia de comunitat i de l'espai públic, longitudinalment amb xiquets (es), joves i persones adultes.
- La pregunta sobre l'educació i l'escola en una "societat de risc" (Beck: 2006) o en una "societat dubitativa", usant l'expressió de Gimeno Sacristán, no pot estar delimitada, de manera modular o lineal, donada la seua complexitat, pluralitat, multiversitat de manifestacions i historicitat. Sosté Gimeno Sacristán: "La indeterminació i la incertesa del pensament sobre l'educació són condicions derivades del seu mateix objecte i, per tant són trets de les teoritzacions, la qual cosa matisa el poder prescriure el curs de les

accions que pogueren adjudicar-se'ls" (Gimeno Sacristán: 1999). Continua Gimeno Sacristán: "estem davant una indeterminació que, en contrapartida, és garantia per a l'exercici de la llibertat i per al protagonista dels subjectes-agents de les pràctiques educatives. Cal concebre la política de l'educació des de la dimensió cultural i ciutadana de l'aprenentatge" (Gimeno Sacristán: 1999)

- La Ciutadania no sols és l'atribut jurídic de la democràcia, sinó també és un procés comunicacional, de generació de sentits comuns, de desenvolupament de capacitats reflexives, argumentatives, deliberatives i de promoció de recursos cívics que augmenten el capital social democràtic i la participació ciutadana. És l'àmbit en el qual les societats arriben a construir el seu "sentit del comú".
- El "atribut ciutadà" de la democràcia implica renunciar a tot blindatge cultural de part dels poders fàctics-financers i a la idea consens com una ideologia de la seguretat. Així: el consens efectiu (democràtic), el que legitima veritablement a la democràcia, és el que resulta de la deliberació i del reconeixement de les diversitats i del dissens. El consens ha de ser fruit de l'actuació ciutadana deliberant i connectada activament, i no el resultat de les decisions dels "administradors del risc".
- Ciutadania és aprenentatge i reflexivitat, i consegüentment és una manera de nomenar l'atribut d'una comunitat democràtica per a enfrontar el risc, la incertesa i la por. Des d'este punt de vista s'entén l'educació com un espai que és capaç de constituir-se com a ordre des de la diversitat i la dinàmica constituent dels actors del procés educatiu.

3. L'emergència d'un moviment ciutadà global per una educació crítica, justa i de qualitat.

El desplegament de la globalització de segell tecno-neo-liberal i les seues repercussions en les formes d'organització dels mercats, de l'estructura financera, del desenvolupament tecnològic i dels sistemes polítics, impacta de manera crucial en les modalitats d'organització de les institucions educatives i del rol dels educadors-as.

L'anomenat “capitalisme cognitiu” -una altra manera d'identificar l'actual fase del capitalisme tecno-neoliberal- aconsegueix gradualment homogenitzar les pautes de socialització dels coneixements i l'ús de les noves tecnologies de comunicació. No obstant això, en el pla de la cultura i de l'educació tal hegemonia està en disputa, i una expressió d'esta situació és l'emergència de nous moviments neo-paradigmàtics, que replantegen les bases del “progrés” basat en les lògiques mercantils i estableixen les bases d'un nou enteniment del benestar, conciliant el bon-viure humà i la salut dels eco-sistemes en els quals es desenvolupa la Vida (Ortiz: 2013)

Aquests nous paradigmes són essencialment democràtics perquè se sostenen en la capacitat de participació dels ciutadans-es i en una crítica a les noses que el mercantilisme extrem col·loca, a través dels seus models de democràcies “tecno-tutelades” o “protegides policialment”, a la plena expressió de la gent, de les seues organitzacions i moviments socials (CEAAL: 2013). Les genuïnes experiències de “reinvenió democràtica” que s'expressen en els moviments alter-mundistas, ressò-polítics, juvenils, feministes, indígenes de drets civils, que veiem desplegar-se en molts llocs del món, no és aliena a moviments d'educadors-es i estudiantat que batallen políticament, als seus països, per l'orientació i el sentit de l'educació en claus d'emancipació, participació i generació de poder ciutadà (Castells: 2012)

Com s'està manifestant esta “politització ciutadana” dels moviments d'educació crítica?

- Globalitzant el debat sobre el sentit de l'educació i la distribució social dels coneixements i sabers, en perspectiva d'una societat justa i una democràcia participativa (educació per a l'exercici de la ciutadania política).
- Generant mobilitzacions culturals i polítiques que re-orienten les agendes hegemòniques de polítiques educatives cap a formes noves de relacions socials i econòmiques, sustentades en el reconeixement de la diversitat humana i la cura de la Vida, en totes les seues manifestacions (l'educació per a l'exercici d'una Ciutadania que promou el Desenvolupament Sustentable i la responsabilitat amb la Terra).
- Desenvolupant noves maneres de convivència i organització ciutadana (la politeia), que valoren la “proximitat”, la cura, els

vincles locals, els sabers propis i el cultiu de formes comunitàries de gestionar béns públics i comuns de les diverses cultures i pobles (l'educació per al desenvolupament d'una Ciutadania pro-comú) (Economistes sense Frontera:2015).

- Estes tres grans dimensions d'un moviment global per una “educació crítica i justa” requereixen urgentment associar les seues propostes polítiques amb “girs” epistèmics i polítics explícits, que vagen constituint un poder de contestació, que qüestione les bases de la societat mercantil, els seus mecanismes de reproducció i les seues maneres de definir la “qualitat” de les polítiques públiques. Assenyalen els següents:
 - L'ampliació del sentit de l'educació i de l'aprenentatge permanent com a drets humans garantizables per l'Estat i les modalitats de desenvolupament, del qual han d'estar contingudes en polítiques educatives, generades amb la participació activa dels ciutadans-es i les seues organitzacions.
 - El reconeixement de noves modalitats institucionals d'aprenentatges, que integren també a les escoles, gestionades per moviments socials, governs locals i entitats de la societat civil democràtica, i que es proposen generar i aprofundir els sabers i capacitats necessàries per a una “cultura de sustentabilitat integral i del bon-viure”.
 - El desenvolupament de polítiques educacionals que se sustenten en dinàmica d'inclusió social i cultural i en l'apoderament dels ciutadans-es i les seues comunitats, per a garantir l'accés de tots-es al coneixement i sabers científics, jurídics i morals disponibles en la societat i a les noves eines tecnològiques.
 - L'enfortiment de l'educació ciutadana, en totes les seues modalitats (popular, comunitària, escolar) com un recurs polític que faça créixer el capital cívic (apoderament) de les comunitats i permeta la seua mobilització en la defensa i promoció dels drets humans, en totes les seues generacions i la lluita contra tota mena de discriminació.
 - La formació d'educadors-es que assumisquen el “gir” epis-

Fotografia: Tono Burguete

tèmic i polític que possibilita el canvi civil que proposem i que s'expressen en una manera de viure i exercir la docència professional de manera hospitalària, amable i centrada en el cultiu d'una "cultura de vida", sustentada, en la cura de la "casa comuna" i en modes de socialització que reforcen la reciprocitat, el reconeixement de la diversitat i la justícia inter-generacional.

4. La qualitat ciutadana de l'educació: obertura a una construcció comuna del sentit de l'educació i les escoles

Les reformes educatives han de ser identificades per les autoritats i els actors ciutadans com a processos comunicatius, la qual cosa implica una

"apropiació ciutadana" d'estes, és a dir, no es tracta només d'establir marcs legals de base sinó de realitzar-les conjuntament amb els actors involucrats, reconeixent el seu dret a la participació i al monitoratge social de les polítiques públiques.

Per això cal treballar la tensió entre el lideratge dels governs en les reformes educatives i el rol actiu dels professorat i escola. Els i les docents són actors estratègics de les reformes i això implica construir aliances substantives amb ells.

No obstant això, les reformes educatives no solen ser inclusives, és a dir, dissenyades i implementades amb tots els actors (els docents, les comunitats, els estudiants) sinó principalment pels "factors professionals de polítiques" i els seus tècnics, per tant, si la política educativa vol arribar a ser "ciutadana" es requereix desenvolupar una gestió no tecnocràtica per a fer possible la participació de tots

els actors del camp educatiu. I atés que els diversos actors educatius posseeixen llenguatges diferents, és a dir racionalitats i sabers diferents, les reformes haurien d'implementar-se a través processos de construcció compartida de sabers i "raons".

Dit això, les claus per a definir la qualitat de l'educació són:

- a) La igualtat per a accedir a un sistema educatiu que asseure integració i aprenentatges habilitadors;
- b) Un currículum capaç de generar dinàmiques de canvi pedagògic a nivell de les aules i que asseure l'accés igualitari i la distribució justa dels coneixements disponibles en la societat quan se'ls considera béns comuns d'accés i benefici públic.

Fotografia: Davinia Martínez

durant tota la vida com a atribut principal de justícia educativa.

f) Generar mecanismes i procediments formals i reconeguts de participació de la ciutadania en les polítiques educatives, en els seus disseny, implementació, monitoratge i avaluació, en particular, a través de mecanismes d'exercici democràtic local i regional, incloent-hi la gestió de les polítiques educatives en el marc general de desenvolupament de territoris soci-ambientalment sustentables, inclusivament i que garantiscen economies locals orientades al bé-estar humà i a generar treballs decents.

Així mateix, la qualitat educativa amb segell ciutadà ha d'assumir-se en el marc de les transicions tecnològiques, culturals i socials de la globalització i, per tant, no es redueix el debat de la qualitat de l'educació bàsica, sinó que ho situa en

l'àmbit d'una «societat d'aprenentatge. Este enfocament reconeix que tota la població deu ha de tenir accés a les noves

eines de la gestió i distribució del coneixement. A partir d'este plantejament, una política d'educació de qualitat ha de sustentar-se estratègicament en definicions com:

- c) Docents capaços de desenvolupar processos d'aprenentatges significatius i disposats a l'avaluació contínua, col·laborativa i no competitiva de la feina de casa i sabers;
- d) L'estructuració d'un sistema educatiu públic, just i igualitari, basada en una educació pública capaç de cobrir tots els territoris i respondre a les necessitats socials i culturals dels pobles indígenes, de les poblacions rurals, dels joves i adults, d'homes i dones.
- e) Garantir el dret a l'educació i a la no discriminació de cap mena en el sistema educatiu, enfortir l'educació permanent de joves i persones adultes (l'escolar i la no- escolar) i augmentar les oportunitats per a l'exercici del dret humà a l'aprenentatge de tots i

- Les escoles deixen de ser el canal únic mitjançant el qual les noves generacions entren en contacte amb el coneixement i la informació, per tant, una educació de qualitat ha de permetre que les persones siguin capaces d'usar els nous mitjans pels quals circula el coneixement;
- La paraula del- a professor-a i el text escrit deixen de ser els suports exclusius de la comunicació educacional, per tant, una educació de qualitat ha de concebre's com una educació que es

desplega en tots els àmbits culturals i sustentat en diversos dispositius mediàtics i a través de diferents llenguatges audiovisuals, corporals i artístics.

- L'educació ha de respondre als desafiaments que provenen de l'esfera de la globalització fàctica, per tant, la qualitat educativa té a veure directament amb els aprenentatges sobre com funciona la globalització asimètrica dominant, el desenvolupament de codis interculturals i la promoció dels valors del respecte de la diversitat, la no-discriminació, els drets humans i de la terra (ciutadania global).

De l'assenyalat es desprén que el tema de la qualitat de l'educació és un assumpte de responsabilitat pública i de política cultural que ha de ser assumit en el marc del procés major de la globalització. Per això, algunes consignes simples sobre la Qualitat de l'educació han de ser rebutjades, com ara:

- a) que la qualitat de l'educació té a veure només amb la major despesa en educació: l'experiència demostra que la major despesa no genera els resultats esperats sinó es realitza en àrees estratègiques, sinó existeix una reforma consistent i amb suport ciutadà i s'exerceix amb criteris d'equitat i discriminació positiva;
- b) que la qualitat de l'educació s'aconsegueix amb la privatització del sistema escolar i el retir de l'Estat en la gestió educativa: el lideratge de l'Estat en una reforma és clau per al seu èxit, i que l'escola pública continua sent el factor estratègic de tota política d'igualtat;
- c) que els docents són «irrecuperables» per al canvi educatiu i que la qualitat de l'educació passa exclusivament per tindre bons textos i guies: els docents són el principal capital cultural de tota reforma, sense la seua participació activa no hi ha canvis significatius en el treball de les aules i en la vida dels centres educacionals;
- d) que les reformes educatives ha de ser primàriament reformes del sistema escolar i que l'educació social ha d'esperar

una futura oportunitat: els requeriments d'aprenentatge continu com a condició de benestar humà i apoderament ciutadà obliguen, per raons d'igualtat i justícia en la distribució social dels coneixements, a valorar tots els espais soci-educatius en la seua potencialitat de generar aprenentatges, la qual cosa implica una re-socialització i re-professionalització integradora dels i les educadors-es perquè siguin capaços de liderar, gestionar, mediar i organitzar processos educatius i culturals en els àmbits públics, soci- territorials i del “món de la vida”.

Fotografia: Tono Burguete

16 participació de l'escola

szabel

Jesús Castellanos

gemma
ascrit

Dhamar Almirana

Mario Pavón

0. David Mariner

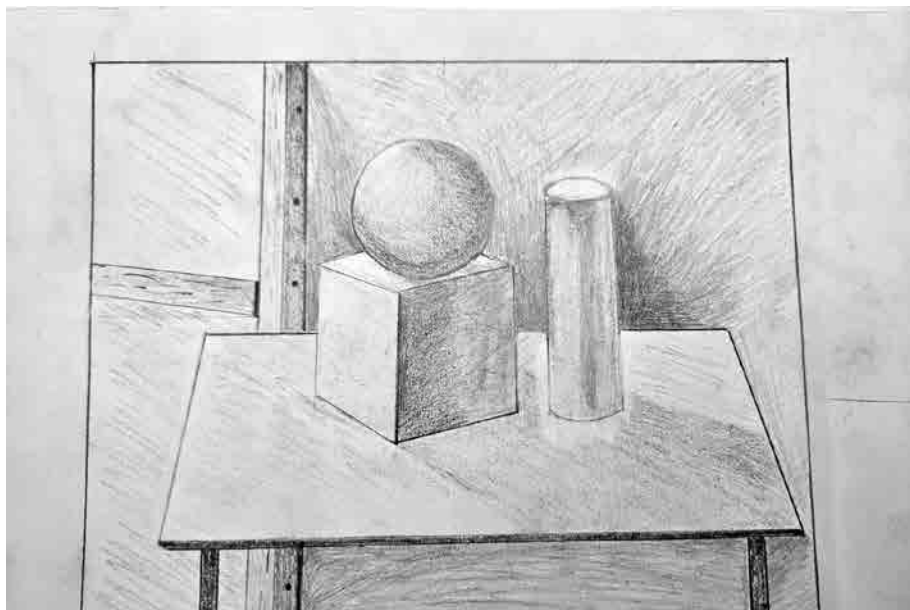
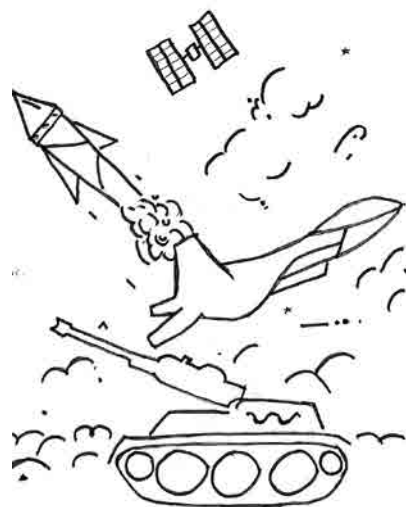
PALO CANDELAS
GES 1 m.

Iran Martinez

Hugo Ramiro Fons

Por un mundo mejor. Maribel Giner Amador

¡Qué triste es ver al mundo cambiar!
¡Y con ello las personas olvidar!
Cada vez menos sensibles,
Llegamos a ser inaccesibles
Al no pensar en los demás.
¡Que triste es ver las guerras!
Y no poder hacer nada por esta tierra
¡Qué malo es ver a las personas
perder su casa y su lugar!
y tener que ir a otro país a mendigar.
Abramos nuestra mente y corazón,
para que el mundo sea mejor.
Tratemos de buscar la paz,
para que todos vivamos con tranquilidad.

Dibuix: José M. Palop Cucarella

Ressenya. Ana Monar

Us vull parlar del llibre “La Fallera calavera”. És un llibre de ficció, escrit per Enric Aguilar, l'any 2015. La seua editorial és Sembra i té unes il·lustracions boníssimes d'Esther Méndez. Aquest llibre naix d'un joc de cartes que ha estat tot un fenomen.

La història transcorre l'últim dia de les falles de València, el 19 de març. Una fallera de la cort d'Honor mor “per falta de seguretat” al balcó de l'ajuntament en plena mascletà; però no qualsevol mascletà, sinó la mascletà més gran de la història: una “Super-hiper-mega mascletà”

La televisió autonòmica amaga als telespectadors l'emissió. Els assessors i l'alcalde insisteixen en que va ser un “accident imprevisible i inevitable” i la ciutat passa pàgina. Fins que un any després, el mateix dia de Sant Josep, la fallera ressuscita molt enfadada, en forma de zombi, buscant respostes i responsables de la seua mort. I no ho farà tota sola, pel camí trobarà la complicitat d'uns altres zombis molt especials: La delicada de Gandia, el rei Jaume I i una Bellea del foc. Us imagineu?

Aquest llibre no és que s'haja convertit en un dels meus favorits però, la veritat és que llegir-lo no se m'ha fet gens pesat. L'argument és molt original i el seu punt crític m'ha enganxat des del primer moment. L'autor barreja l'esperpent i crítica social (política) amb sarcasme i originalitat.

Enric Aguilar fa una crítica als governants, però, sobre tot a la societat. Este llibre respon a la reflexió que podem fer sobre que són les aparences i la realitat.

Dibuix: Santi

Són necessàries les guerres? **Juanma Faus Sanchis**

Esta qüestió es va plantejar fa uns dies en una conversa entre amics. És una qüestió que no me l'havia plantejada mai. Les guerres, encara que afortunadament no n'he patit cap de prop, de moment, formen part de la nostra vida. Des que vas al col·legi ja aprens que al llarg de la història sempre hi ha hagut guerres de conquesta, guerres santes, guerres revolucionàries, etc., aprenentatges que es queden gravats i normalitzats a la nostra memòria.

A més a més, al món del cinema, la temàtica de les guerres és molt recurrent, i tot ajuda al fet de que la gravetat de les guerres es minimitze i s'infravalore. Hi ha moments en què veiem alguna situació molt impactant que ens remou l'estómac i la consciència, però de seguida continuem amb les nostres vides pensant que nosaltres no podem fer res al respecte... jo soc un d'ells.

Les guerres són necessàries? Doncs sí. Aquesta és una afirmació que no m'agrada gens fer i que m'agradaria molt que algú fora capaç de fer-me comprendre que estic errat al meu pensament.

A les guerres, quasi sempre hi ha un ésser superior que invadix, abusa o mata a un ésser inferior. Depèn de l'escala en la qual ens fixem veurem si tinc raó o no. Posaré un exemple; unes plantes lluitant front a unes altres per aconseguir la llum del sol o el subsòl més fèrtil, les plantes lluitant per a que els animals herbívors no se les mengen, els animals herbívors front als carnívors; no són tot açò lluites o guerres per sobreviure? No són tot açò guerres en les quals un ésser superior mata a un ésser inferior? No és una guerra la que lliuren els membres d'una manada d'animals territorials defensant el seu territori enfrontant-se a uns invasors que venen a invair-lo?

La vida és una guerra contínua per sobreviure, és trist i molt dur haver de fer esta afirmació però no hi ha més remei, i repetisc que m'agradaria que algú em fera veure com d'errat estic per pensar així, però pense que és necessari matar a éssers més dèbils per sobreviure i poder alimentar-se.

Ara bé, són necessàries les guerres entre les persones que ens considerem civilitzades a l'actualitat? Sense cap dutbe NO!!!

Abans les societats paleolítiques eren en principi igualitàries i solidàries. Al començar a desenvolupar-se es van anar formant societats menys

igualitàries i més competitives. L'aparició del sedentarisme i de la propietat privada va conduir a que es pogueren acumular bens propis, fet que implicava més desigualtat social.

Ara ja no es tracta de lluites per sobreviure i alimentar-se. Amb l'aparició de la propietat privada va aparèixer també el desig d'acumular més bens propis, fet parell a l'aparició dels sentiments foscos i vergonyosos de l'ésser humà com ara l'ambició, l'avarícia i la maldat. L'ambició d'acumular més bens comportava haver de conquerir els territoris on es trobava esta font de riquesa, a més es podia abusar de les persones que vivien als territoris conquerits, que per circumstàncies eren més dèbils.

Estos fets són els que han fet que al llarg de la història de la humanitat s'hi hagen comés les barbaritats i els genocidis que tanquen la consciència humana i que fan que ens avergonyim hui en dia les persones que ens anomenem "civilitzades".

Però jo em pregunte ara, no estem fent nosaltres el mateix que feren els nostres avantpassats i del que tant ens hem avergonyit tantes vegades?

Fotografia: Tono Burguete

Són necessàries les guerres? M. Carmen Fenollar Aybar

Davant la situació actual, es fa necessari reflexionar al voltant del sentit que tenen les guerres hui en dia.

Jo no estic gens d'acord amb les guerres i és per això que vull argumentar la meua postura. Per a mi les guerres impliquen destrucció, mort i moltes altres coses més que no ens porten cap d'ella a bon port. Sempre acabem perdent els mateixos, i som els pobres als què ens toca defensar els territoris on vivim, on adquirim els costums i on hem nascut. Estos territoris són la nostra casa, des que obrim els ulls anem aprenent dels nostres avantpassats, dels nostres avis, pares i germans, és per això que són molt importants per a nosaltres. Així que ens toca defensar la nostra terra que és a la fi la nostra cultura també.

Però si analitzem el comportament dels polítics, sembla que ells no ho veuen així. Per a ells les guerres impliquen beneficis, diners, poder i molts avantatges econòmics, polítics i tecnològics. Postura amb la qual jo no estic gens d'acord. Per a mi l'aspecte humà és el més important.

Pense que estes guerres que estan produint-se en ple segle XXI podrien evitar-se. De què serveix la mort de tanta gent assassinada? Estes guerres solament comporten destrucció. Ara bé, jo em pregunte, sense guerres l'avanç humà s'haguera produït de manera més lenta i més justa? Doncs, probablement sí però l'avanç s'haguera produït de igual manera.

Hi ha gent que pensa que sense guerres alguns avanços en la societat relacionats amb l'economia no s'hagueren donat, com per exemple avanços tecnològics: els míssils, les bombes, l'arribada a la lluna..., i avanços científics: el cas de la segona guerra mundial que va beneficiar a l'àmbit de la medicina.

Torne a dir que per la meua part no vull cap guerra, encara que impliqui millores en l'economia de manera més ràpida, solament vull pau i respecte de tot tipus d'idees. Al món totes i tots tenim cabuda sempre que ens comportem amb respecte i tolerància.

Guerres a canvi de què? Jutgeu vosaltres mateixos.

Mi vida en España. Patrick Lemmers

Hace cinco años vine a España, con un coche lleno de cosas personales, un contrato de alquiler y un nuevo trabajo en Barcelona.

Después de cuatro años viviendo en Barcelona y Museros me mudé a Xàtiva junto con mi esposa y seguimos viviendo aquí desde hace un año.

Estamos aquí para disfrutar de la vida y la naturaleza. Había vivido toda mi vida en Los Países Bajos y siempre había echado en falta el buen tiempo y la calidad de vida que siempre buscaba. Aquí en Xàtiva, puedo caminar por la montaña cada día, especialmente porque me despidieron hace seis meses y ahora tengo todo el tiempo del mundo. Al final está mejor así, puedo seguir las clases de español y valenciano, puedo caminar, correr al aire libre cuando quiera, no tengo prisa y puedo dedicar mi tiempo a conocer gente y leer libros.

Cada día me levanto con ganas de estar aquí en España, disfrutando la vida, aunque sueño con viajar también, para descubrir otras partes del mundo. Porque al final, hay una sola vida ¡y yo prefiero disfrutarla!

Fotografia: Tono Burguete

Fotografia: Tono Burguete

Fotografia: Tono Burguete

Fotografia: Tono Burguete

Fotografia: Tono Burguete

Dibuix: Ismael Martínez Sánchez

Dibuix: Antonio Sancho Cháfer

Dibuix: Ainhoa Morant Molina

Dibuix: Ainhoa Morant Molina

Dibuix: Antonio Benito Miñana

Dibuix: Francisco Vicente Candela Márquez

Dibuix: M. Dolores Bononad Grau

Dibuix: Lucía Berjano

Dibuix: Javier Juan Belda

Dibuix: Xavier Montagud Moncho

Dibuix: Miguel A. Lacruz Gil

l'ullal 39

tercera època

revista del cpfpa
francesc bosch i morata
xàtiva
gener 2024

